

ת"פ 65836/11/15 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד נ א

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 65836-11-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' א

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
בעניין:	משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
	ע"י ב"כ עו"ד דואק ועו"ד לונדנר
נגד	המאשימה
נ א	
ע"י ב"כ עו"ד בן נון	הנאשם

גזר דין

העבירות בהן הורשע הנאשם

1. הנאשם, כבן 29, הורשע לאחר שמיעת הוכחות, בשלושה אירועים נפרדים, בעבירות אלימות כלפי בת זוגו, וכלפי שוטרים.

האישום הראשון, התייחס לאירוע מיום 30.8.14, אז תקף הנאשם את בת זוגו שהיתה בחודש השביעי להריונה, בכך שהכה אותה בראשה. לאחר שהתמוטטה, איבדה הכרתה ונפלה ארצה, המשיך לבעוט בה בבטנה ובמצחה. עלה מן הראיות כי המתלוננת נשארה שרועה על רצפת ביתה, עד שהגיעה לשם אמו של הנאשם, הזעיקה אמבולנס, וליוותה את המתלוננת לבית החולים, שם נמצא כי נגרמו לה נפיחות בלחי, דימום באף, ונפיחות בשפתיים. הנאשם הורשע בעבירה של תקיפת בת זוג וחבלה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977(להלן: החוק).

האישום השני התייחס לאירוע מוקדם יותר, מיום 12.4.14, אז תקף הנאשם את המתלוננת שהיתה בחודש השני להריונה, בכך שהכה אותה בפניה. על פי עדות המתלוננת, באותו אירוע הגיעה לבית החולים בכוחות עצמה, במונית. בבית החולים נמצא כי נגרמו לה המטומה תת עורית בעפעף ימין וחבלה פריאורביטלית בעיניים. הנאשם הורשע בעבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק.

האישום השלישי מתייחס לאירוע המאוחר ביותר, מיום 6.9.14 בשעה 02:18, אז איתרו שוטרים את הנאשם שהוצא נגדו צו מעצר, לאחר שלא התייצב לחקירה כפי שנדרש, בגין האירועים הקודמים. הנאשם אותר כשהוא יושב ברכבו במצב שתוי. כשהובא לתחנת המשטרה, הודע לו כי אין להיכנס לתא המעצר כשבידו מפתחות. בתגובה, החל

לצעוק ואיים על השוטר אבו ריש "תיזהר ממני אתה עוד לא מכיר אותי". כמו כן, התנגד למעצר בכך שהניף ידיו למעלה, והצליח לשחרר עצמו מן הכבילה, תוך שהכה את השוטר בסנטרו ובידו. עוד אמר "הדם שלי לא הולך כך סתם, אתה עוד תראה ממני ותראה את הדם שלך אני נשבע לך בנביא מוחמד". לשוטר נגרמו שפשופים ושריטות בפרקי האצבעות ביד שמאל. בגין אירוע זה הורשע הנאשם בעבירות של תקיפה על רקע של מעצר חוקי, לפי סעיף 381(א)(3) לחוק, ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק.

עיקרי הכרעת הדין

אין זה המקום לחזור על כל פרטי הכרעת הדין, המשתרעת על פני 28 עמודים. בתמצית, אזכיר כי הנאשם לא התכחש לכך שהמתלוננת הותקפה ונחבלה כמתואר בשני האישומים, אלא שטען כי ידו לא היתה בדבר. מה שתרם למורכבות מסוימת של מארג הראיות היה העובדה שאף המתלוננת עצמה הכחישה כי הנאשם תקף אותה.

עלה מן הראיות כי המתלוננת נמנעה מלהגיש תלונה סדורה במשטרה, אך דבר ביצוע העבירות נודע בעקבות אמרות מפלילות רבות שמסרה נגד הנאשם, באזני שוטרים ואנשי צוות הטיפול, בעת אשפוזו בבית החולים. אמרות אלה תועדו היטב, ושימשו כראיות מרכזיות, הנתמכות בחיזוקים שונים.

המתלוננת התייצבה לעדות מטעם התביעה, אך שללה מעורבות כלשהי של הנאשם באלימות כלפיה, והתכחשה לאמרות החוץ שלה, זאת גם לאחר שהוכרזה כעדה עוינת. בעדותה טענה כי אחרים הם שתקפו אותה, אך לא מסרה כל גרסה ממשית אודות כך, ונמנעה מלהעלות תרחיש אלטרנטיבי, או פרט קונקרטי כלשהו אודות מי שתקף אותה לטענתה. עדות המתלוננת הותירה רושם בעייתי ביותר, כפי שנכתב בהכרעת הדין: "אופן עדותה של המתלוננת הותיר את הרושם שיותר משהיא מבקשת לסייע לנאשם, הרי היא מפוחדת מפניו, וכל רצונה לסיים את העדות מבלי שתאלץ להפילול. מסקנה זו מתחזקת מול מילותיה שחזרו כמנטרה "זה לא הוא" או "לא אמרתי", כמי שכפאה שד, ולצדן לא הציעה שום תיאור אלטרנטיבי קונקרטי של האירועים".

גם עדות הנאשם היתה רצופה קשיים ופרכות, ולא הובא מצדו כל עיגון לאיזושהי טענת חפות מבין שלל הטענות שהעלה, לרבות טענת אליבי, אשר היה יכול לכאורה להוכיחה ביתר קלות. מגרסת הנאשם עלה כי המתלוננת הותקפה על ידי אחרים, אשר זהותם ידועה לו, אך חרף זאת, הוא נמנע ממתן פרטים אודות גרסתו. כמו כן, טען כי בני משפחה שונים היו מעורבים, אך גם בעניין זה נמנע ממסירת פרטים או הבאת ראיות כלשהן. הנאשם השיב לחלק מן השאלות בגסות ובקוצר רוח, כמופיע בפרוטוקול. בהכרעת הדין קבעתי כי גרסתו הותירה רושם בלתי מהימן.

התוצאה שעלתה היא כי אמרות החוץ של המתלוננת, בצירוף חבלותיה אשר תועדו, וכן ראיות שונות נוספות, מובילות למסקנה האפשרית היחידה, לפיה הותקפה על ידי הנאשם בשני האירועים.

בעניין העבירות נגד השוטרים, נקבע בהכרעת הדין כי מעבר לעדויות השוטרים, הנאשם עצמו אינו מכחיש את ביצועו, מתוך זעמו על השוטרים.

הראיות לעונש

מטעם התביעה הוגש גיליונו הפלילי של הנאשם.

מטעם ההגנה העידה המתלוננת. לדבריה, מאז האירוע נולדו לבני הזוג עוד 4 ילדים, ואם ייכנס הנאשם לבית הסוהר, הדבר יקשה עליה עד מאד. הנאשם הוא העובד ומפרנס, בעוד היא מגדלת את הילדים. המתלוננת שבה וטענה כי הנאשם לא ביצע את העבירות, ולא צודק שהורשע, אילו היה תוקף אותה, לא היתה נשארת עמו באותו בית.

טיעוני הצדדים

ב"כ התביעה טענה כי הנאשם אינו נוטל אחריות לעבירות גם לאחר הכרעת הדין. נטען כי יש משנה חומרה בעבירות שבוצעו כלפי בת הזוג שעה שהיתה הרה, ובאחד האירועים התמוטטה ואיבדה הכרתה. למרות זאת, הנאשם המשיך לבעוט בה בבטנה, וסיכן אף את העובר. בשני האירועים נגרמו חבלות של ממש. לדעת התביעה, המתחם ההולם לכל אחד מן האישומים המתייחסים לתקיפת המתלוננת, נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר. בעניין האישום השלישי נטען כי יש לראות בחומרה את אי התייבבותו של הנאשם לחקירה, ולמעשה הוא היה בברירה עד שאותר ונעצר. בגין אירוע זה, סבורה התביעה כי המתחם נע בין מספר חודשי מאסר, עד שנת מאסר. ב"כ התביעה הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם, שכבר הורשע בעבירות אלימות בעבר, לרבות עבירות נגד פקחים עירוניים. נגד הנאשם תלוי מאסר על תנאי בן 6 חודשים, שהוא חב הפעלה בשל ריבוי האירועים בתיק דנן. לפיכך, עתרה התביעה להטלת מאסר שלא יפחת מ-30 חודשים. נטען כי לא מתקיימים בעניינו של הנאשם שיקולי שיקום, על כן יש לגזור את דינו בהתאם לעיקרון ההלימה. התביעה הפנתה לפסיקה.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם עומד בכפירתו ומטעם זה לא עתר למתן תסקיר בעניינו. עם זאת, ביקש לשלוח את הנאשם לשרות המבחן, אך ורק לצורך בירור מצב היחסים לאחר האירועים נשוא כתב האישום. לבקשה זו לא מצאתי לנכון להיעתר, שכן העדר נטילת האחריות לא היה מאפשר לדעתי שום בחינה מעמיקה של יחסי בני הזוג. הבעתי דעתי כי כל הערכה של היחסים מתוך התעלמות מן העבירות, היא בבחינת התעלמות מן "הפיל הגדול שבחדר", באופן המאיין את ערכו של התסקיר. לאחר זאת, נשמעו טיעוני ההגנה לעונש. ב"כ הנאשם טען כי האירועים התרחשו בשנת 2014, וכתב האישום הוגש בשנת 2015, ומכאן שהתביעה עצמה לא ראתה בו חומרה או דחיפות מיוחדת. נטען כי במהלך 4 השנים שחלפו, נולדו לבני הזוג עוד 4 ילדים, וכיום הם מטופלים ב-5 ילדים בגילאי 4.5 שנים, עד 5 חודשים. לא נפתחו נגד הנאשם תיקי אלימות נוספים מאז האירועים הללו, הנאשם עובד לפרנסת המשפחה בשתי עבודות ואילו המתלוננת אינה עובדת. נטען כי במצב זה, שליחתו של הנאשם למאסר, תגרום לנטל כלכלי קשה מנשוא. ב"כ הנאשם טען כי הפסיקה אליה מפנה התביעה מחמירה יתר על המידה, ועתר להימנעות משליחת הנאשם למאסר.

הנאשם קיבל את זכות המילה האחרונה, אך אמר שאין לו מה להוסיף.

מתחם העונש ההולם

העבירות כלפי בת הזוג

ברע"פ 182/13 משה נ' מדינת ישראל (21.1.13) אמר בית המשפט העליון:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג;

וברע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני (14.2.11), נאמר:

לא פעם, עמד בית משפט זה על חומרתן של עבירות האלימות במשפחה ועל הסכנה הרבה הנשקפת מהן (ראו למשל: ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 11.10.2007); רע"פ 6577/09 נירצמח נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 20.8.2009) עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שריו התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו הייתה קניינו. אלמנטים אלו, המשולבים דרך כלל בעבירות האלימות במשפחה, מעצימים את הסכנה הנשקפת מן התוקף כמו גם את חשיבותם של שיקולי ההרתעה האישית והציבורית. והרי, די לנו בבחינת עובדות המקרה דנן, כדי שניווכח בעוצמתם של שיקולים אלו.

סקירת מאגרי הפסיקה מעלה כי מדיניות הענישה בעבירות אלימות בין בני זוג, במקרים הדומים במידת חומרתם למקרה דנן, היא מחמירה. עולה כי ככל שהורשע הנאשם בעבירות שהותירו חבלות, בדמות המטומות, שריטות, שפשופים או נפיחות, הוטלו עונשי מאסר מאחורי סורג ובריא, למשך תקופה משמעותית. וודאי שכך הדבר, מקום בו מדובר היה בכמה אירועי אלימות (רע"פ 7575/13 אינדלקאו נ' מד"י (7.11.13); רע"פ 4311/13 פלוני נ' מד"י (20.8.13); רע"פ 3463/15 קוטוב נ' מד"י (21.5.15); רע"פ 3077/16 פלוני נ' מד"י (2.5.16); רע"פ 4968/14 פייבושנקו נ' מד"י (17.7.14); רע"פ 8833/15 פלוני נ' מד"י (23.12.15); רע"פ 226/17 מסיקה נ' מד"י (6.3.17); רע"פ 1631/12 פדידה נ' מד"י (27.2.12); רע"פ 361/16 עזאם נ' מד"י (16.3.16); רע"פ 182/13 משה נ' מד"י (21.1.13)).

בייחוד החמירו הערכאות הגבוהות, במקרים בהם דובר בתקיפת בת הזוג בעת הריונה. נקבע כי נסיבה זו היא בעלת משקל לחומרא, והוטלו עונשי מאסר משמעותיים:

ברע"פ 5434/17 פלוני נ' מד"י (29.11.17) הורשע הנאשם לאחר הוכחות, ב-2 אירועים של תקיפת בת זוגו.

באירוע הראשון, דחף אותה ואיים עליה. באירוע השני, בהיותה בחודש התשיעי להריונה, משך בקרסולה, קילל ואיים, הקים אותה בניגוד לרצונה והכריח אותה להמשיך בעבודות הבית. בית המשפט קמא לקח בחשבון העדר שיקולים שיקומיים מחד, והעדר עבר פלילי מאידך. נקבע כי המתחם ההולם מגיע עד 18 חודשי מאסר, והוטלו 10 חודשי מאסר, ופיצוי בסך 10,000 ₪. הערעורים לבית המשפט המחוזי ולבית המשפט העליון נדחו.

ברע"פ 973/06 אבו גזאלה נ' מד"י (30.8.06) הורשע הנאשם בכך שבאירוע אחד תקף את בת זוגו באגרופ לעין, באירוע נוסף, בעת הריונה סטר על פניה, הכה אותה באגרופים ובעט ברגליה. בנוסף, באירוע שלישי הכה אותה, לרבות הטחת פניה במכונת הכביסה, זרק אותה לרצפה וגרם לה כאבים והמטומה. בית משפט קמא שקל העדר עבר פלילי מחד, והעדר נטילת אחריות מאידך, והטיל על הנאשם 7 חודשי מאסר. ערעורו לבית המשפט המחוזי והעליון נדחו.

ברע"פ 11/15 פלוני נ' מד"י (20.1.15) הורשע הנאשם על פי הודאתו, בכך שבעת היות אשתו בהריון מתקדם איים עליה שאם לא תחזור הביתה יוריד לה את התינוק שבבטנה, ולאחר מכן סטר לה ובעט בבטנה. באירוע אחר תפס בשערותיה, ניער את ראשה, סטר לה ובעט בה וגרם לה נפיחות תחת העין, נפיחות וסימן כחול באף. ניתנו תסקירים לפיהם הנאשם אינו נוטל אחריות, וקיים סיכון להישנות העבירות. בית המשפט קמא לקח בחשבון את מצבו הנפשי של הנאשם הנוטל טיפול תרופתי, והעדר עבר פלילי, קבע מתחם הנע בין 6 ל-15 חודשי מאסר, והטיל 7 חודשי מאסר בפועל. הערעורים לבית המשפט המחוזי והעליון, נדחו.

ברע"פ 7509/09 עמאש נ' מד"י (6.8.09) הורשע הנאשם על פי הודאתו, במסכת קשה של אלימות כלפי בת זוגו, לרבות בעת הריונה. הוגשו תסקירים שהמליצו על ענישה שיקומית, נוכח עברו הנקי. למרות ההמלצה, הטיל בית המשפט קמא 18 חודשי מאסר. בית המשפט העליון אישר את העונש, אף כי הנאשם עבר מסלול שיקומי מוצלח, זאת נוכח חומרת העבירות. נמצא כי יש נסיבה לחומרא בכך שהעבירות בוצעו בעת הריונה של המתלוננת.

בע"פ 4800/12 סולומון נ' מד"י (12.2.13) הורשע הנאשם על פי הודאתו בכך שבמספר הזדמנויות, בעת שהיתה בת זוגו בהריון, תקף אותה לרקע ויכוח בשל סירובה לקיים עמו יחסי אישות. גם לאחר שילדה, תקף אותה בחניקה, הכה באגרופו בבטנה, וגרם לה נפיחות בפנים. באירוע נוסף, הכה אותה באגרופים, ובאירוע שלישי קילל אותה וסטר בפניה. לאחר העבירות נתגלתה אצל הנאשם מחלת סרטן. לנאשם היה עבר פלילי, לרבות בעבירה קודמת כלפי המתלוננת. בית משפט קמא הטיל עונש של 15 חודשי מאסר. בית המשפט העליון אישר את העונש, וציין לחומרא כי הנאשם לא בחל בתקיפת המתלוננת גם כשהיתה בהריון, למרות שהיה יכול לסכן את העובר.

בעפ"ג (ב"ש) 6002-07-11 מד"י נ' אבו באדר (4.8.11) ערערה המדינה על קולת העונש. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכך שבעת היות אשתו בהריון, משך בשערותיה, אחז בחוזקה ברגליה, ואחז אותה בחלון כשפלג גופה העליון מחוץ לבית, סטר לה וגרם לראשה להיחבט במראה. כמו כן, דחף את בתם שניסתה להפסיקו ממעשיו. בשלוש הזדמנויות נוספות, משך בשערותיה ודחף אותה. עוד הורשע באירוע נוסף בו התפרץ לבית בניגוד לצו הרחקה ואיים על המתלוננת, תוך שבירת חפצים בבית. בבית המשפט קמא הוטלו 12 חודשי מאסר וכן פיצוי בסך 3,000 ₪. בית המשפט המחוזי שקל לחומרא את ביצוע העבירות בעת ההריון, ולמול עיני הילדה, החמיר את העונש, והעמידו על 24 חודשי

מאסר.

בעפ"ג (י-ם) 62289-12-16 א.ק. נ' מד"י (1.2.17) הורשע הנאשם בכך שסטר לבת זוגו וזרק עליה מאפרה, השליך את הטלפון שלה, הכה אותה באגרטל בבטנה וסטר לה, כך שנגרמו חבלות בכתפה. באירוע שני, סטר לה והכה ברגליה באגרופים. שני האירועים התרחשו בעת שהיתה בהריון. הנאשם לא עתר למתן תסקיר. בית המשפט קמא קבע מתחם הולם עד שנתיים מאסר, והטיל על הנאשם 10 חודשי מאסר. ערעורו על חומרת העונש נדחה בשל החומרה שבביצוע העבירות בעת ההריון.

בעפ"ג (ת"א) 71956/05 קאסם נ' מד"י (26.11.07) הורשע הנאשם לאחר הוכחות, בתקיפת בת זוגו בעת שהיתה בחודש השביעי להריונה, בכך שהפיל אותה, משך בשערה, גרר אותה לדלת, ודחף אותה אל מחוץ לבית. באירוע נוסף, היכה בכל חלקי גופה, הפילה, הרימה והטיח את גופה בקיר, שבר כיסאות והכה בה בחלקיהם. באירוע שלישי, חנק אותה וסטר לה, כך שהתנפחה עינה. ניתן תסקיר שהמליץ להסתפק באי הרשעה, נוכח עברו הנקי של הנאשם. בית המשפט שקל את חומרת האירועים והטיל 9 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על חומרת העונש.

בעפ"ג (חי') 5930-01-17 פלוני נ' מד"י (2.2.17) הורשע הנאשם על פי הודאתו, בכך שבעת הריונה של בת זוגו, איים עליה כי יפגע במשפחתה, הביא כבל ברזל והכה אותה באמצעותו מכות רבות בכל חלקי גופה, בעודה צורחת ובוכה. לאחר מכן כלא אותה בבית, דחף אותה ואיים עליה. נגרמו חבלות קשות, המטומות בידיים, ברגליים, בראש, בגב וליד העין. באירוע נוסף, היכה אותה במגב וגרם לה סימנים אדומים. בית המשפט קמא קיבל תסקירים, מהם עלה כי אין עבר פלילי, וכי הנאשם שהה במעצר בית תקופה ממושכת. נקבע כי המתחם נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר, והוטלו 12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי הפנה למקרים רבים בהם הוטלו עונשי מאסר בגין תקיפת בת הזוג בעת הריונה, וציין כי יש בכך נסיבה משמעותית לחומרה. הערעור על חומרת העונש נדחה.

בעפ"א (נצ') 114/08 מד"י נ' מילחם (27.5.08) הורשע הנאשם בשורת עבירות אלימות כלפי בת זוגו, שהיתה בהריון, מאז נודע לו כי היא נושאת ברחמה עובר ממין נקבה. הנאשם סטר לה בפניה, הכה אותה בחגורה בגבה וברגליה, נתן לה אגרוף בבטן, וגרם לאשפוז למשך יומיים. במספר הזדמנויות נוספות, הכה אותה בסטירות ואגרופים, משך בשערותיה, נתן לה אגרוף בעין. בבית משפט קמא, הוטלו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. בערכאת הערעור הוחמר העונש ל-8 חודשי מאסר בפועל.

בנוסף, ניתן לראות עונשי מאסר מכבידים שהוטלו בגין עבירות אלימות כלפי בת הזוג בעת הריונה בת.פ. 53695-01-18 מד"י נ' אשכיר (5.6.18); ת.פ. 40258-12-15 מד"י נ' פלוני (24.5.16).

בענייננו, הנאשם תקף את המתלוננת בברוטליות, בעת שהיתה בחודש השני להריונה, וגרם לחבלה בעינה, מה שמלמד כי היכה אותה בפניה. המתלוננת חשה צורך לחוש לבית החולים, ואמנם היתה מאושפזת במשך כמה ימים. באירוע המאוחר, בעת שהיתה בחודש השביעי להריונה, תקף אותה שוב באכזריות ובברוטליות, במכות לראשה ובטנה,

עד שנפלה ארצה. רק בדרך נס מצאה אותה אמו של הנאשם כשהיא שרועה על הרצפה והזעיקה אמבולנס. מן הראיות עלה כי המתלוננת נמצאה לאחר הקאה ובריחת שתן, וכנראה איבדה הכרתה. גם באירוע זה, נמצאו על גופה חבלות שונות.

אפיה האכזרי של התקיפה בכל אחר מן האירועים, היה בו כדי לסכן את העובר שנשאה המתלוננת ברחמה.

מן הראיות עלה עד כמה נסערת היתה המתלוננת לאחר האירוע המאוחר, בכתה ללא הפסקה, לא הצליחה לדבר, וסירבה לספר לחמותה מה אירע לה. עלה כי המתלוננת היתה מפוחדת ביותר מפני הנאשם ומפני בני משפחתה, שבעבר כבר החזירו לבית הנאשם, כחודש לאחר שנהג כלפיה באלימות, באירועים קודמים שלא דווחו למשטרה. המתלוננת אמרה שאינה מעוניינת להתלונן במשטרה גם הפעם, כי לא האמינה שיכולה לצמוח לה תועלת מכך, ועמדה בסירובה גם במהלך המשפט.

הנאשם מצדו, טען שוב ושוב כי לא תקף את המתלוננת, והודיע בביטחון רב, כי היא לא תעיד אחרת. התנהלותו הותירה את הרושם שהוא שולט במתלוננת ביד רמה, והיא העידה כמי שכפאו שד, במגמה לסיים את העדות במהירות האפשרית, מבלי להפלילו.

לאור נסיבות האירועים ומדיניות הענישה הנוהגת, אני סבורה כי המתחם ההולם את האירוע המוקדם נע בין מספר חודשי מאסר ועד 8 חודשי מאסר. לעומת זאת, המתחם בעניין האירוע המאוחר, שהיה חמור יותר מבחינת תוצאותיו, נע בין 6 ל-14 חודשי מאסר בפועל.

העבירות כלפי השוטרים

האינטרס הציבורי הרב באכיפה נגד מי שהרים ידו על שוטר בעת מילוי תפקידו, הוא ברור וידוע. בעניין זה כבר נאמר (רע"פ 6838/14 דמתי נ' מד"י (19.11.14):

"אין צורך להכביר מילים ביחס לחומרתן של עבירות המבוצעות כלפי עובדי ציבור בכלל וכלפי שוטרים בפרט. עבירות אלה, מהוות פגיעה חמורה בשלטון החוק ובאכיפת החוק על ידי הגורם המוסמך, מה שעשוי להוביל לפגיעה קשה אף באמון הציבור בשלטון החוק. על מנת להימנע מפגיעה זו, ולהוקיע תופעה זו משורשה, סבורה אני, כי יש צורך בהטלת עונשים המבטאים את חומרת העבירות הנ"ל."

מנעד הענישה בגין עבירות של תקיפת שוטרים ואיומים כלפיהם הוא רחב ביותר, ויש לבחון כל מקרה על פי נסיבותיו. במקרה דנן, יש חומרה רבה בכך שהנאשם נקט גישה מזלזלת כלפי זימונו לחקירה, והתחמק על פני 6 ימים תמימים, עד שאותר ברכבו כשהוא שתוי. בהמשך, נהג בגסות כלפי השוטרים בתחנה, תקף את השוטר אבו ריש, ואיים עליו.

אם היה ספק כלשהו שמא המדובר בעבירות שבוצעו בהיסח הדעת תוך כדי ביצוע המעצר, הרי שספק זה נמוג נוכח עדות הנאשם, שהודה במפורש כי תקף את השוטרים, ופתח צוהר להבנת הלך רוחו: "תקפו אותי מה אני אסתכל עליהם ככה? עשיתי לו ככה דחפתי אותו עם הידיים שיתרחק ממני, לא בכוונה. מה אני אתם להם שיתקפו אותי? פעם ראשונה תשתוק להם. בגיל 16 הם עשו לי ככה ושברו לי את הצוואר, באנו לתחנה ואמרו לנו לא אנחנו לא אנחנו. סתם מנייקים כולם... אני בשביל המשטרה אהיה אליים, מי שיגע בי אני אזיין לו את הצורה. זה מה שאני יכול להגיד".

לאור מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות המקרה, אני סבורה כי המתחם ההולם בגין העבירות דנן נע בין עונש הצופה פני עתיד, ועד מספר חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם נושא על שכמו עבר פלילי משמעותי. בשנת 2010 הורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ודרישה באיומים של רכוש, והוטלו עליו 6 חודשי מאסר, בעבודות שרות. בשנת 2012 הורשע בעבירה של תקיפת עובד ציבור, והוטל עליו מאסר על תנאי. לאחרונה הורשע בשנת 2017 בעבירה של הפרעה לשוטרי הוטל עליו עונש הצופה פני עתיד.

במסגרת גזר הדין בת.פ. 16754-10-10 שניתן נגד הנאשם ביום 22.11.12, הוטל עליו מאסר על תנאי בן 6 חודשים בגין כל עבירה שמהותה אלימות כלפי גופו של אדם. עונש זה הוא חב הפעלה בעניינו, היות שהנאשם הורשע הפעם ב-3 עבירות אלימות כלפי גופו של אדם, שבוצעו במהלך תקופת התנאי.

עברו הפלילי של הנאשם, יישקל לחומרא, ובייחוד כשלא היה די במאסר המותנה המרחף מעל ראשו, על מנת להרתיעו.

הנאשם אינו נוטל אחריות לעבירות, ועומד בהכחשתו, למרות הכרעת הדין. כמו כן, לא עתר למתן תסקיר, וטעמיו אתו. במצב שיצר, לא עומדת בפני בית המשפט תמונה עשירה של דמותו. כמו כן, אין מנוס מקביעה שלא קיים כל אופק שיקומי, ולא קיימים שיקולי שיקום בעניינו.

במהלך החקירה והמשפט העדיף הנאשם לנקוט גישה מתריסה: בשלב המעצר נהג באלימות כלפי השוטרים; בחקירתו שמר על זכות השתיקה; בעת עדותו, התבטא בגסות ובקוצר רוח, ונמנע ממסירת גרסה שלימה וקוהרנטית לעניין האירועים, כמפורט היטב בהכרעת הדין; בסיום הטיעונים לעונש, הוזמן לומר את דברו האחרון, אך הודיע כי אין לו מה להוסיף.

לצד האמור, אני מוצאת לנכון להתחשב במידת מה בכך שמאז ביצוע העבירות חלפו כ-4 שנים, בהן צבר הנאשם הרשעה יחידה נוספת בעבירה של הפרעה לשוטרי.

לנוכח מכלול הנסיבות, יש לגזור את העונש על פי עקרון ההלימה.

אני ערה לכך שהנאשם מפרנס את המתלוננת ואת חמשת ילדיהם, וענישתו תפגע בהם מבחינה כלכלית. המתלוננת העידה עבור הנאשם והסבירה כי אם יישלח למאסר, לא תהיה פרנסה לה וילדיהם, ולא יהיה לה לאן לפנות. דבריה נגעו אל הלב, ושיקפו את מורכבות מצבה, כשמחד ספגה אלימות מצד הנאשם, ומאידך, היא עליה להתמודד עם עול הפרנסה בלעדיו, בעת ריצוי עונשו. כל זאת, יש לקחת בחשבון. ואולם, בסופו של יום, לא ניתן לגזור את הדין בהתאם לצרכי הפרנסה של הנאשם, שכן חומרת העבירות היא מכרעת, והוא לא נוטל אחריות עליהן, כך שלא נפתח הפתח להתחשבות יתרה.

היות שקבעתי מתחם נפרד לכל אחד מן האירועים שבכתב האישום, אני מוצאת לנכון לגזור עונש נפרד לכל אחד מהם.

אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. יופעל המאסר על תנאי בן 6 חודשים מת.פ 16754-10-10.

ב. בגין האירוע המוקדם- 6 חודשי מאסר.

בגין האירוע המאוחר- 10 חודשי מאסר.

בגין העבירות כלפי השוטרים- 10 ימי מאסר.

הנאשם יישא את כל עונשי המאסר שהטלתי בחופף ובמצטבר, כך שבסך הכל יישא 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 6.9.14 עד יום 11.9.14.

ג. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי בת זוגו, הגורמות חבלה של ממש.

ד. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי בת זוגו, ללא חבלה של ממש.

ה. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי שוטרים, לרבות עבירות איומים.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ו תמוז תשע"ח, 09 יולי 2018, במעמד הצדדים.